

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 347/21
12.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Марко Његомир, адвокат из Београда, Добропољска 29, против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Немањина 22-26, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 16686/18 од 30.9.2020. године, исправљене решењем истог суда П 16686/18 од 24.2.2021. године, у седници већа одржаној 12.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 16686/18 од 30.9.2020. године, исправљена решењем истог суда П 16686/18 од 24.2.2021. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 16686/18 од 30.9.2020. године, исправљене решењем истог суда П 16686/18 од 24.2.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име рехабилитационог обештећења исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2020. године до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име рехабилитационог обештећења поред износа досуђеног ставом првим изреке још износ од 350.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2020. године до исплате, као неоснован.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.750,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен од плаћања судских такси.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено је изјавила жалбу против става првог и трећег изреке, како то произилази из жалбе, из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је одговорио на жалбу.

Испитујући правостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3, 5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана одлука морала бити укинута, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2 тачка 12 ЗПП јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама јасни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиочев отац. сада покојни ББ, рехабилитован је решењем Вишег суда у Београду Рех 331/16 којим је утврђено да су ништава решења Вијећа за прекршаје при МУП Р. Хрватске број 128/52 од 21.8.1952. године и решење Комисије за прекршаје Београд број 749/49 од 22.7.1950. године, од тренутка њиховог доношења, као и да су ништаве све правне последице наведених одлука, а сада пок. ББ се сматра неосновано лишеним слободе и неосуђиваним. Тужиочев отац је био неосновано лишен слободе у периоду од 31.5.1950. године до 8.6.1953. године, када је тужилац имао две године живота, што је имало негативан утицај на његово одрастање и породичну ситуацију у којој је живео, породица је била принуђена да се сели, а његова мајка да се разведе. Тужилац је сада пок. оца упознао када је био седми разред основне школе, а и у каснијим фазама живота имао је непријатне ситуације у школи и на послу због прошлости свог оца. Тужилац се обраћао захтевом за накнаду штете Комисији за рехабилитационо обештећење и понуђена му је накнада у износу од 76.240,00 динара коју он није прихватио, већ је поднео тужбу у овој парници..

Имајући у виду наведено, првостепени суд је закључио да тужиоцу према одредбама члана 7. тачка 5, члана 26. став 3. и члана 27. став 3. Закона о рехабилитацији и члана 26, 71. став 2, члана 200 и 204. став 1. Закона о облигационим односима припада право на накнаду нематеријалне штете за душевне болове због неоснованог лишења слободе његовог сада пок. оца у износу од 1.000.000,00 динара, оцењујући да досуђени износ представља правичан износ накнаде нематеријалне штете у конкретном случају, имајући у виду да је тужилац имао свега две године када је његов отац лишен слободе и да је услед овог догађаја тужилац сносио све негативне последице до којих је дошло у породици тужиоца, последице настале услед реаговања средине у којој је живео, а такође, и приликом свог школовања и запослења, те да и

данас осећа последице живота без очеве бриге и старања, па је донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На досуђени износ накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату од дана пресуђења до исплате у смислу одредбе члана 277. став 1. ЗОО.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право и обавезао тужену на накнаду нематеријалне штете као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Неосновани су жалбени наводи тужене да је одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете суд исту превисоко одмерио. Имајући у виду утврђено чињенично стање, као и да накнада нематеријалне штете представља сатисфакцију, правилно је првостепени суд применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима, члана 26. Закона о рехабилитацији и члана 232. Закона о парничном поступку одлучио када је тужиоцу досудио износ од 1.000.000,00 динара, за који овај суд налази да је примерен и правичан у конкретној ситуацији. Првостепени суд је правилно ценио све чињенице и околности које утичу на висину накнаде штете, да је тужилац током лишења слободе сада покојног оца имао свега две године живота, чињеницу да је растао без очевог присуства, да му је недостајала очинска брига, пажња, заштита и љубав, дужину трајања лишења слободе (три године) и имао је у виду да је околност да је његов покојни отац био на издржавању затворске казне, негативно утицала и на школовање, запослење и даљи живот тужиоца, односно да је наведено генерално негативно утицало на однос људи према тужиоцу у средини у којој је живео. По налажењу овог суда, имајући у виду утврђено чињенично стање и наведене законске одредбе, правична сатисфакција се, у конкретном случају, постиже досуђивањем новчане накнаде у висини од 1.000.000,00 динара.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом материјалног права и одредби чланова 153 и 154 ЗПП-а.

Из наведених разлога, применом одредабе члана 390. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Имајући у виду успех тужене у другостепеном поступку, као и да одговор на жалбу није био нужан трошак, одлука о трошковима другостепеног поступка донета је применом одредбе члана 154. став 1 и члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић